

ΤΟ ΜΥΑΔΟ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ... ΞΕΚΟΥΡΔΙΣΤΟ!

ΟΤΑΝ Η ΜΝΗΜΗ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ!..

(Τα παραδοξότερα συμπτώματα άμνησίας)

άμνησία, ή γνωστή τρομερή άρρώστεια του μυαλού, έχει πολλές φορές συνέπειες παράξενες κ' άπίστευτες. Η άρρώστεια αυτή είναι γενικώς άποτέλεσμα της διανοσητικής ήσπεροκώσεως. Και γι' αυτό άπαντάτα συχνότερα στους μεγάλους πρό πάντων σοφούς.

Οί περισσότεροι άπ' αυτούς πάσχουν άπό έλαφράς μορφής άμνησία, άπό άφηρημάδα δηλαδή, που όστόσο φτάνει πολλές φορές σ' σημείο άπίστευτο. Έτσι διηγούντα π.χ. για τ' φροσιόδηρ Λινναίο, ότι όταν είχε πια γεράσει, ξαναδιάβαζε τ' έργα του, ξεχνώντας συνήθως... ότι ήσαν δικά του! Ένθουασμένοι

nov τότε φώναζε :

— Πολύ όραιο βιβλίο αυτό! Πώς θά ήθελα να τ' ελα γράφει εγώ!...

Τό ίδιο λένε και για τ' Νεύτωνα, ότι δηλαδή θαύμαζε τους μαθηματικούς του ύπολογισμούς, χωρίς να θυμάται ότι τους είχε συντάξει ο ίδιος. Άλλά και ο Βάιπερ Σκόππ, κατά τ' τελευταία χρόνια της ζωής του, ακούγοντας μερικούς γνωστούς του να έπαινον πολύ κάποιο ποίημα, τους ρώτησε με άφέλεια πούδ τ' είχε γράψει. Έκείνοι τότε τόν κύτταξαν αστασιμένοι, γιατί τ' ποίημα εκείνο ήταν... δικό του!

Ο Μαζοιέβ, μιλώντας για τόν συγγραφέα Ουίτσεφνι, αναφέρει κάπου ότι ή μνήμη του σ'α γεράματά του, ήταν... άδύνατη και δυνατή συγχρόνως! Άν δηλαδή τ' βράδυ του διάβαζε κανείς κάτι τι, μόλις ξυπνούσε τ' άλλο πρωί, καθόταν και τ' έγγραφε, με την πεποίθηση ότι... τ' κατέβαζε με τ' μυαλό του! Τό ίδιο όμως πράγμα συμβαίνει και σήμερα με πολλούς συγγραφείς, που παρουσιάζουν τ' ξένα έργα για δικά τους, χωρίς να... να έχουν πάθει άμνησία!

Ο γιατρός Ρυμπό, σ'ό διάσημο βιβλίο του «Ασθένεια της μνήμης», περιγράφει πολλές περιπτώσεις συμμαίας και προσωπικής άμνησίας, παράξενα δηλαδή σταματήματα της σκέψης μέσ' στη μέση της συνηθισμένης καθημερινής ζωής.

Ένας άνθροπος, π.χ., παθαίνει ξαφνικά σ'ό θρόνο μ'ά έλαφρά Καλάδα. Προσπαθεί να συγκεντρώσει τίς σκέψεις του, μ'ά δεν μπορεί να θυμηθί τίποτε έπί τέταρτο της ώρας. Τέλος, μασοθήματα, ότι πρό όλίγου έφυγε άπ' τ' συνηθισμένο του ρεστοوران. Τρέχει σ'ό ρεστοوران, ρωτάει τ' γαρσόν και μαθαίνει με έκπληξη του, ότι πράγματι είχε φάει εκεί πρό όλίγου, είχε πληρώσει τ' λογαριασμό κ' είχε φύγει κατόπιν έντελώς ήσμεος. Άπ' όλα αυτά όμως δεν θυμότανε σχεδόν τίποτε! Έπί τρία όλόκληρα τέταρτα της ώρας είχε πάθει άμνησία!

Κάποιος δήμαρχος του Παρισιού πάλι, μέσα στη μέση μ'ας συνεδριάσεως του δημοτικού συμβουλίου, σηκώθηκε ξαφνικά, βγήκε άπ' τ'ό δημαρχείο κ' έκανε ένα περίπατο στη γειτονική δειντροποιχία. Έπειτα γύρισε σ'ό δημαρχείο, κάθισε στη θέσι του κ' εξέλασθήσε να διεκινήη τη συνεδρίαση, σ'άν να μη είχε συμβεί τίποτε. Όταν μάλιστα κάποιος σύμβουλος τόν ρώτησε πού είχε πάει, εκείνος τού άπάντησε έκπληκτος : — Έγώ ;... Μ'ά δεν ζωνήθηκα καθόλου άπ' τ' θέσι μου!

Ο περιήρωτος γιατρός Σάουεντ διηγείται ένα άλλο περιεργότατο σχετικά περιστατικό: Κάποια νέα 24 έτών, έξαιρετικά νευρική, έπεσε ξαφνικά σ' ένα ληθαργικό ύπνο, που κράτησε δυό όλόκληρους μήνες. Όταν ξύπνησε άπ' τ' λήθαργο εκείνη, δεν θυμότανε πια τίποτε: Δέν αναγνώρισε κανένα, ούτε καν τούς στενότερους συγγενείς της, και είχε πια τίς γνώσεις και τ' μόρφωση ενός παιδιού 4 χρόνων!

Χρειάστηκε λοιπόν ν' άρχίσουν να τ' μαθαίνουν άπ' τ'ν άρχή να διαβάει, να γράφει και... να μιλάη! Τό τελευταίο αυτό δέν πρόπει να σ'ας φανή ύπεβολή. Στά πρώτα μαθήματα, τ'... μορδ αυτό τόν 24 χρόνων εσύγχιζε τρομερά τίς διάφορες λέξεις μεταξύ τους! Τό ταύι, π.χ., καθώς και όποιοδήποτε άλλο ποτό, τ'ό έλεγε... «σάλτσας! Τό «μαύρο» τ'ό έλεγε «άσπρος», τ'ό «ξεστός» «κρύος» και όττω

καθεξής. Αυτά όλα έδειχναν ότι διατηρούσε ακόμα μερικώς συγκεχυμένες άναμνήσεις της περσομένης της ζωής.

Μιά μέρα, κάθισε σ'ό πάνο κ' άρχισε να παίζη. Προτού πάθει άμνησία ήταν πιανίστρια πρώτης τάξεως. Παίζοντας, έννοιουθε κ' ή ίδια έκπληξη και τρόμο συγχρόνως, βλέποντας τ'ά χέρια της να τρέχουν κανονικάτα επάνω σ'ά κόκκαλα του πάνου, χωρίς αυτή να καταβάλη καμιά προσπάθεια! Όταν μάλιστα τ'ή ρώτησε κάποιος πότε είχε μάθει να παίζη πάνο, τού άπάντησε, ότι δέν μπορούσε να έξηγηση τ'ό περίεργο αυτό φαινόμενο!

Ένα άλλολο περιστατικό συνέβη και σ'έ κάποιον κύριο, ήλικίας 30 έτών. Έπειτ' από μ'ά σοβαρή άρρώστεια, έχασε κ' αυτός έντελώς τ'ή μνήμη του και χρειάστηκε ν' άρχιση να μαθαίνει πάλι... τ' αλφάβητο! Όταν προχώρησε δέ άρκετά σ'ά μαθήματά του, έλεγε πολλές φορές, σ'αίγγοντας με τ'ά χέρια του τ'ό κεφάλι του : — Περιεργο πράγμα! Δέν μπορώ να θυμηθώ... Μου φάνετα όμως, ότι και κάποτε άλλοτε είχα ξαναμάθει αυτά τ'ά ίδια πράγματα!...

Ένας Ίταλός εργάτης, που έζούσε στην Άγγλία 12 όλόκληρα χρόνια, έπεσε μ'ά μέρα από μ'ά ψηλή σκαλωσιά και τραυματίστηκε σοβαρά σ'ό κεφάλι. Όταν θεραπεύτηκε άπ' τ'ό τραύμα του αυτό, είχε πάθει άμνησία, Είχε ξεχάσει δηλαδή έντελώς τ'ήν άγγλική γλώσσα και μιλούσε μόνο Ίταλικά. Οί συγγενείς του που έμειναν στην Ίταλία, φρόντισαν τότε να τόν πάρουν κοντά τους. Έτσι, ο άνθροπος αυτός πέρασε τ'ήν ύπόλοιπη ζωή του στην πατρίδα του, όπου έγινε και πάλι ένας καλός εργάτης, χωρίς να θυμάται πια τίποτε άπ' τ'ά περσομένα. Και ξαφνικά, δέν είχε πια γεράσει, άρχισε και πάλι να μιλάη θιαμιάσα τ' άγγλικά, που τ'όσον καιρό τ'ό είχε ξεχάσει τελείως!

Πολλές άπ' τίς περιπτώσεις αυτές της άμνησίας είναι έξαιρετικά κομμοτράγκες. Ίδου μ'ά, τ'ήν όποια παίρνομε από παλιά λαοική έρμενευρία :

Μιά νεαρή σύζυγος, επάνω σ'όν πρώτο τ'ος τοκετό, έπαθε μ'ά έλαφρά συγκοπή. Όταν συνήλθε, δέν θυμότανε πια τίποτε άπ' όσα τ'ής είχαν συμβεί έπειτα άπ' τ'ήν ήμέρα τ'ού γάμου της. Κι' ή άμνησία αυτή κράτησε άρκετά χρόνια.

Οί γονείς της κ' οί φίλοι της προσάθησαν σ'ό διάστημα αυτό να τ'ήν κόνουν να θυμηθί, ότι ήταν παντρεμένη και ότι είχε και παιδί! Κι' ή δυστυχημένη γυναίκα άποφάσισε επ'ά τέλος να τούς πιστέψη μη μαροφώντας να φαντασθί ποτέ και ποτέ, ότι όλοι εκείνοι οί άνθροποι θέλανε να τ'ήν γελήσουν! Αναγνώρισε λοιπόν κ' αυτή, ότι είχε πάθει άμνησία, χωρίς όστόσο να είναι κατ'ά βάθος τελείως πεπεισμένη γι' αυτό! Κι' έτσι έδλεπε γύρω της τόν άντρα της και τ'ό γυίο της, χωρίς να μπορεί να καταλάβη με ποό μαγικό τρόπο είχε παντρευτεί με τόν πρώτο κ' είχε φέριε σ'όν κόσμο τόν δευτέρο!

Πολύ παράξενη κ' ένδιαφέροντα είναι επίσης και ή έξής περίπτωση άμνησίας, που παρουσιάστηκε πρό όλίγων έτών : Κάποιος νέος, ο Πάβ Βεντού, έφυγε άπ' τ'ήν πατρίδα του, για να έπισκεφθί τ'ή Γαλλία. Μ'ά μέρα, σ'ό Παρισι, λίγο έλαψε να τόν σκοτώση κάποιος αυτοκίνητο, Άπ' τόν νευρικό κλονισμό που έπαθε τότε, έχασε τ'ή μνήμη του και τ'ή συνείδηση τ'ού έαυτού του. Έξχασε πούδ ήταν και σ'έ ποό ξενοδοχείο έμενε. Και καθώς δέν είχε επάνω του κανένα πιστοποιητικό, δέν μπόρεσαν να βρούν τ'ήν πραγματική του ταυτότητα! Όστόσο, με τ'ήν έξευνάδα του, κατόρθωσε να βρη μ'ά καλή δουλειά και να προσδεθίση άρκετά.

Στ'ό διάστημα αυτό, ή οικογένειά του είχε φάξει παντού για να τόν βρη. Όλες όμως ή ξρενές της είχαν μείνει χωρίς άποτέλεσμα. Έξχαρνά μ'ά μέρα, εκεί που ο Πάβ Βεντού πήγαινε σ'ή δουλειά του, αισθάνθηκε κάποιον να τόν πιάνη άπ' τ'ό μπράτσο. Γύρισε τότε και είδε ένα νέο, που τού ήταν έντελώς άγνωστος, να προσπαθί να τόν άγκαλιάσει, λέγοντάς του, ότι ήταν αδελφός του!

Τού κάκου ο Πάβ διαμαρτυρήθηκε, βεβαιώνοντας τόν νέο εκείνο, ότι δέν τόν είχε ξαναείδει ποτέ σ'ή ζωή του! Ο άλλος επέμενε και προσπαθούσε να τόν τραβήξη μαζί του. Τό άποτέλεσμα ήταν να μαζευθί γύρω τους ένα πλήθος από χασομέρηδες, που παρακολου-

Η ΣΕΛΙΣΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Ο Κοζαρέτς στη Λάζνασα).

Ζηλειμιά μου, Γιατί με βασανίζεις;... Ένοιωσε; από μέρες τώρα άρκετές, το βαρύ μυστικό της καρδιάς μου που τρέμουν τα χείλη μου να το ξεστομίσουν, διατάζει φοβισμένα ή πέννα μου να στο γράψω και μόλις-μόλις τοίμουν τα μάτια μου να σου το ξεσκεπάσουν...

Διάβαζες κάποτε, ξεπλωμένη με νοχέλια στο καλακό σου ντιβανό... Και το χυτό σου κορμί τώννοιαθα ν'άνατριχιάζε απ' τον ίδιο δυνατό και μεθυστικό πόθο, απ' τον οποίο άνατριχιάζε και το δικό μου. Διάβαζες... Και το μυαλό σου — ή κρυφή σου σκέψη — με χάρδιε μυστικά, καθισμένον άντρου σου, κ' έννοιουθα ως της ψυχής μου τα τριόσθα το μυστικό αυτό χάρδιεμα της σκέψης σου...

Πάλαρα με τον πειρασμό όσο μπορούσα... Δάγασα τα χείλη μου και τα χάρια άματριά, σε σημείο που με πόνεσαν... Έρριξα με κόπο άλλο τή ματιά μου, να την τραβούσε ξανά άδελά της έλάνω σου ό μαγνήτης του θεικού, του ούρανον κορμού σου... Τι νάκανα;...

Σηκώθηκα, ύπνοπισμένος απ' το χυτό κορμού σου τή γοητεία, και στάθηκα όρθος στο πλάι σου... Σε κίπταξα... Η ματιά μου σου χαμογελούσε άδωα, μα ή ψυχή μου σε ποθούσε και λαχταρούσε το θερμό φίλι σου... Έσκωπα με κόπο, με προσάθεια άράναστρα, κοντά στο παρθένα έγκραστικό κ' έλκυστικό σου πρόσωπο!... Και σούδωσα ένα δειλό φίλο: Τό πρώτο!...

Φοητόνιασε τό είναι μου απ' την άνάλαφρη εκείνη έπασή των χειλιών μας, χλόμασε τό πρόσωπό μου, κόμπασε ή λαλιά μου, και σαστισμένος έρριξα έλάνω σου τήν τρομαγμένη μου ματιά... Μα έσύ;...

Έκρυφες το πρόσωπό σου τήν παραχή με τό βιβλίο που δήθεν διάβαζες, μα τό άφύλαχο κορμί σου τό χάρδιεμα έλευθερα με τή ματιά μου και τσάκωσα σ' αυτό, τσάκωσα στον κωματισμό του και τή δική σου κρυφή παραχή...

Ναι... Πρόδωσε τό τροσαντό στήθεσ σου, με τό αγνό, τό γρήγορο και βίαιο κωματισμό του, τής ψυχής σου τήν άπότομη έπανάσταση... Είδε ή διαφανής γιά σένα ματιά μου τό ήδονικό σου άνατριχισμα, τό άταχτο καρδιοχτύπι σου και τήν άπότομη άναστάτωση του είναι σου, και μέθωσα από έντυχία...

Ω, ναι, από τήν ήμέρα αυτή δεν ζω παρ ό μονάχα με τή σκέψη σου... Ξέρω πως έχω ύποχρεώσεις και καθήκοντα... Ξέρω πως άνήκεις σ' άλλον και ξέρω πως άνήκει σ' άλλην... Μα ή ψυχές μας εινε και πρέπει νάνα έλευθερες, γιά να μωρούν, έλευθερες έπίσης, ν' άνήκουν ή μά στην άλλην...

Εινε βαρεία ή μοίρα μας, άγαπημένη μου. Χίλιες-δυό έννοιες φουσκάνουν τής καρδιάς μας, κ' ή Τύχη μας στάθηκε σαν άποστογή υπηριόνα... Μας τωγνυρίζουν ένα σωρό ύποχρεώσεις, είμαστε δεμένοι με βαρείες άλυσίδες, ώριστήρια σε μα άλλην πόσ θα τής είμαι άφοσιωμένος, έννο συγχρόνως κ' έσύ ώριστήριες σ' έναν άλλον πως θα του είσαι άφοσιωμένη...

Γιατί ή μοίρα παίζει άσπλαχνα στα νύχια τής τις έσθμες καρδιάς μας;... Γιατί να μη νοιώσουμε γορητέρα πως είμαστε πλακωμένοι ό ένε για τήν άλλην;... Γιατί ν' άφήσω να ξεγλυτωθή απ' τα χέρια μου ή έλκετική ή ξεχωριστή και λατρευτή μου ύποψή σου, γλυκειά μου άγάτη; Αυτό εινε μυστικό δικό μου!... Και θα τό μάθης κομμά μέρα, αν θελήσεις!...

Θά προσπαθήσω ως τότε να ξεχάσω... Θά δυναμώσω τήν ψυχή

θοδών με περιέργεια τήν πρωτοφανή αυτή σκηνή. Έπί τέλους επενέθη ένας χωροφύλακας, ό οποίος ώδήγησε τους δυό νέους στη Δευθύνου τής Άστυνομίας. Έκει ό άδελφός του Πάθ βεβαίως με όρκο τόν άστυνόμο, ότι ό Πάθ ήταν άδελφός του κ' ότι είχε χαίρει χρόνια όλόκληρα απ' το σπίτι τους. Κατόπιν αυτού, ό Πάθ άναγκάστηκε να παραδεχθί ότι ό νέος εκείνος θά είχε δική, μολονά ό ίδιος δεν θυμιόταν τίποτε απ' όλ' αυτά!...

Όταν ό Πάθ Βεντού γύρισε στον τόπο του, δεν γνώριζε πειά κανένα απ' τους δικούς του, ούτε θυμιόταν το σπίτι, στο όποιο είχε γεννηθεί. Κε' οι ίδιοι οι γονείς του άρχισαν στο τέλος να άμφάβλουν αν ό άνθρωπος εκείνος ήταν πραγματικά ό γιος τους!... Σιγά-σιγά όμως ό Πάθ συνήθισε στη νέα του ζωή κ' άγάπησε τήν οικογένειά του όπως και πρώτα.

Όλ' αυτά αποδεικνύουν ότι ή ζωή του ανθρώπου εινε γεμάτη από μυστήρια κ' αίνιγματα. Και τό μυαλό του — άλλοίμονο! — εινε μα άρχλη τόσο λεπτή κ' εύαίσθητη, τόσο εύκολοχάλαστη!...

μου, πίνοντας τό βοτάνι τής λημονιάς και τής σικαής... Θά προσπαθήσω να μη σε θέλω, κ' όταν σε θέλω άκόμη... Θά προσπαθήσω να μη σε λαχταρώ, άτίμητη, άνοχητόκαρη κ' ύπομονετική άγάτη μου, κ' όταν σε λαχταρώ άκόμη ως τα τριόσθα τής ψυχής μου...

Θά καταφέρω να σε ξεχάσω;... Μόνος μου, άδύνατον!... Βοήθησέ με όμως, αν μπορείς κ' αν θελήσεις, και τότε ίσως κάτι καταφέρουμε... Ίσως τότε μωροέσομε να πνίξουμε τή κρυφή αυτή, μα και τόσο ούρανα κ' ήδονική φίλόγα που θεριώνει περισσότερο όσο περνούν ή μέρες...

Νοιώθω πως ή ζωή μου θά σωριαστή σε στάχτη, αν μείνω μόνος ν' άγατώ, μόνος να λαχταρώ και μόνος να μαντεύω...

Πώς σ' άγάπησα, γλυκό μου κορίτσι, δεν κάνει να στο πώ... Θά ήταν μάταιος ό κόπος μου, κ' άδικα θα πήγαιναν τα λόγια μου... Μήπως φωτιόν τον βράχο γιατί αυτός, ό τόσο σκληρός και δυνατός, σκατρίζει με τέτοια δύναμη και τόσο βαθειά απ' τον άπαιλό κ' άδύναμο άφρό των κωματων;... Μήπως φωτιόν τό μαρμάρينو κ' άνθεκτικό σαν άσάβι άγκωνάρι του πηγαδιού, γιατί χωράχτηκε τόσο βαθειά απ' τό καταμυρινό άπαιλό χάρδι του σκηνιού;...

Έτσι κ' έσύ μη με ρωτάς... Μα κ' έγώ πάλι, αν τό θελήσεις κομμά μέρα, θ' άφήσω άδέσμευη κ' έλευθερή τήν καρδιά μου να ξεσκεπάση τό μυστικό της, μπρός στα σκοτεινά και γεμάτα απ' τό μυστήριο τής άλλόκοτης ύπόψης σου μάτια σου...

Ως τότε όμως θα σφιχτοκλείσω τό σπίτι μου... Θά ριξω πέτλο πυκνό στους παλμούς τής καρδιάς μου... Μόνος θα κλείνω μέσα μου τό σωμά τής κρυφής κ' έντονης, μαρς στον ψεύτη και ύποκριτη κόρμιο, άγάτης μου...

Και μόνον απ' των ματιών σου τή δίφρα και τή λαχτάρα γιά σένα, θα νοιώθης τους κρυφούς καύμους μου...

Καταρίεμαι, μέσα και νύχτα, απ' τής ψυχής μου τα βάθη, αυτή τήν τυραννική και δίχως έλλίδα άγάτη... Ποθώ με όλη μου τή δύναμη να σκατάων τις κόρες των ματιών μου οι πέλλοι των βλεφαρών μου, γιά να μην προβάλλη από και ή λατρεία μου γιά τήν ψυχή σου κ' ό πόθος μου γιά τό λυγρό, θαμλόζωμο και προκλητικό κορμί σου...

Εινε τα γεμάτα απ' τήν ύπαρξή σου μάτια μου, ό μοναχός προδότης τής λαχτάρας μου γιά σένα...

Σκέψου...

Σκέψου και θα νοιώσης πως μπορείς να μου δώσεις λίγη απ' τήν ψυχή σου... Ανήκεις σ' άλλον, είν' ή αλήθεια... Μα είσαι άράναστα άνωτερη από κείνον... Σ' έρριξα στην άγκαλιά του ή μύριες όδες κατοχυρίες, πίκρες κ' άπογοητεύσεις τής καθημερινής στενώχωσης ζωής σου... Ναι... είμαι βέβαιος γι' αυτό...

Άδωσε του τό κορμί σου και χάρσε μου τή σκέψη σου και τήν ψυχή σου, λατρευτή μου λυγρόκορμη μικρούλα...

Τού φτάνει τό κορμί σου... Εινε πολύ κ' αυτό γιά κείνον... Εινε άπαιλό σαν χροδι και σαν πουτόλο ή σάρκα σου... Όσοι βροδουν κοντά σου, νοιώθουν τό άρωμα του θυμαριού τό άγνό κ' έννευροτικό γιά τις

αίσθήσεις τους, να βγαίνι απ' τό ύπνο, τό ύπεροχο κ' ενδύγστο κορμί σου... Τό άσυνήθστο μεταλλικό σου γέλιο τους μαγεύει και ή λοξές τσαχίνιες ματιές σου τους τασίζον άδελά τους... Αυτή εινε ή μόνη, ή πραγματική αλήθεια, άγατημένη μου... Αν θέλεις, πιστέψέ με...

Τότε θ' άφήσω έλευθερη τήν ψυχή μου να γιγαντώση μέσα τής ή πορθένης, ή έννοχη άγάτη μου γιά σένα... Τότε, κρυφά απ' τα μάτια τής ύποκριτίας, τής χειρότερης από μιά και ψεύτρας κοινωνίας, κρυφά απ' τήν κακογλωσσά του κόσμου, θ' άφήσουμε τους παλμούς τής καρδιάς μας να χτυπούν με τον ίδιο βίαιο ρυθμό και με τήν ίδια άρ'αστη και μυστική απ' όλους άγάτη μας...

Τότε θα νοιώσουμε ίσως τό τελευταίο νεύρο του Έγώ μας τον ύπερτατο κλωνισμό τής άληθινής άγάτης, και τό ξεπτό απ' τον πόθο τής μυστικής χαράς κ' έντυχίας άμα και θα φλογισή έντονα και τήν πό μακροηγή άκόμη φίλβα τόν άνατριχισμένον μας ύπαρξέσω...

Χάρσε στο σύζυγό σου, μικρούλα μου, αν θέλεις, τήν ύλη, τό σώμα σου, και φύλαξε δική μου τήν ψυχή σου...

Τήν άγνή σου, τή θεία ψυχή...

Τι άλλο μωρλώ να πωθήσω από αυτό, τί άλλο μωρλώ να ζητήσω απ' τον Θεό;

Τήν ψυχή σου, μονάχα αυτή, τήν ψυχή σου ποΐχει μείνει λευκή κ' άμόλυντη απ' τις θοαίες του συζύγου σου...

Ναι, ή ψυχή σου εινε δική μου... Και σ' εύχαριστώ γιά τό θεικό αυτό δωρο... Σ' έννομιονώ, ύπέροχη άγγελε τής ζωής μου!...

Με πολλά φίλά, ΚΟΖΑΡΕΤΣ

